

[Lorentzen.]

betænkkelighed ved den ordning, som folketinget nu står i begreb med at vedtage. De risikerer jo, at deres medlemmer bebrejder dem, at de har forhøjet kontingentet for at være i overensstemmelse med loven, og de kan i den anledning komme ud for mange vanskeligheder. Jeg vil også tro, at der inden for den besindige del af arbejdsmændenes kreds er megen uvilje imod, at kassen indtog det standpunkt, at den ikke ville forhøje kontingentet med ca. 5 kr. årlig. Vi finder, det er et skråplan, man er kommet ind på. Man har imidlertid ikke fra flertallets side været villig til at finde en ordning, som vi kunne tiltræde, en ordning, som imødekom Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasses medlemmer. De, der ufor-skyldt var kommet i vanskeligheder på grund af arbejdsledighed, ville vi gerne have været med til at imødekomme, men vort forslag ville man altså ikke acceptere.

Selv om jeg erkender, at der i ændringsforslaget ligger nogle rigtige tanker, må vi dog stemme imod lovforslaget ud fra den hovedbetragtning, at det næppe befordrer folketingets anseelse at bøje sig for en obstruktion. Vi tror i hvert fald ikke, at det bidrager til at skabe ranke rygge, og vi har vel også lov til at sige guldmedalje-chancer — det er jo det, hele befolkningen har levet med i i så lang tid.

Poul Sørensen: Mit parti kan ikke støtte lovforslaget og vil stemme imod det.

Jeg kan henvise til de bemærkninger, jeg på mit partis vegne gjorde ved sagens første behandling, hvor jeg principielt trak vort synspunkt op vedrørende arbejdsløshedslovgivningen. Det skal jeg altså ikke komme dybere ind på her, men kun fastslå, at det, vi har arbejdet på i lang tid, er at få skabt den gensidighed mellem arbejdsløsheds-kasserne, som er en nødvendighed, hvis denne store og betydningsfulde forsorgsgren skal kunne klare sig fremefter. Det standpunkt står vi stadig på, og vi er altså ikke nået videre ved de forhandlinger, der er ført i det udvalg, der nu har afgivet betænkning.

Med hensyn til Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse, som ved første behandling blev drøftet grundigt, skal jeg ikke føje mere til. Nu kommer Sadelmagernes

Arbejdsløsheds-kasse altså med ind under lovforslaget, et yderligere sideskridt i forhold til den lovgivning, vi har. Jeg tror, at enhver, der vil fordybe sig i denne sag, vil give mig ret i, at det er en noget ejendommelig og lidt forvirrende, måske endda meget forvirrende, måde, man efterhånden bliver stillet over for problemerne på. I den beretning, som foreligger fra arbejdsdirektøren — det er de tal, som viser de faktiske forhold inden for arbejdsløsheds-kasserne — og som går indtil 31. marts i indeværende år, er Sadelmagernes Arbejdsløsheds-kasse opført med en formue på omtrent 2 mill. kr. Efter den opfattelse, jeg hidtil har haft og stadig har — jeg har i hvert fald ikke fået noget svar, som overbeviser mig om, at den ikke er rigtig — er det mig uforståeligt, at denne kasse i en vanskelig periode som den, den har været igennem, med de reserver og midler, som er sparet op, og som altså den 1. april udgjorde 2 mill. kr., ikke har kunnet klare sig indtil dagen i dag, men således ligger det altså. Jeg skal ikke på nogen måde foregribe begivenhedernes gang, men kun sige, at vi må gå imod det foreliggende lovforslag, men vi erklærer os stadig villige til at gennemføre den gensidighed mellem kasserne, som arbejdsmændene på en kongres for få år tilbage gik ind for.

Aage Fogh: På mit partis vegne vil jeg anbefale de stillede ændringsforslag, og at man stemmer for dem og for lovforslaget.

De bemærkninger, de foregående talere er fremkommet med, giver mig i og for sig ikke anledning til at sige ret meget, men foranlediget af en række artikler i venstreblade og i den konservative presse finder jeg det nødvendigt ganske kort at ridse grundlaget op for det, vi står over for her.

I 1953 nedsatte den daværende minister, det nuværende ærede medlem hr. Poul Sørensen, en kommission, der fik det ærede medlem hr. Lorentzen som formand. Denne kommission stod over for to opgaver. Den første var et andragende fra Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse om et ekstraordinært tilskud på 28 mill. kr. Den anden var en generel ændring af arbejdsløsheds-kasserne i al almindelighed. Med hensyn til det første sagde kommissionen nej; man ville ikke anbefale et ekstraordinært tilskud, og